

II.

Шомъ слънцето залѣзло, тѣ се завърнали пакъ на широкото поле. Седатъ и се питатъ: „По-забави се, ти братко, съ онзи господинъ!“ казалъ по-младиятъ — „а пъкъ азъ нищо не свършихъ“.

По-стариятъ братъ се поусмихналъ и казалъ: „Ехъ, братко мой Синий-носъ, младъ си ти, простъ си ощъ! Азъ пъкъ тѣй го наплѣскахъ онзи тамъ господинъ въ файтона, че цѣлъ день да се грѣе пакъ не може се стопли.“

— А шубата, шапката, ботушитѣ му?

— Нищо, нищо не помогнаха. Азъ се заврѣхъ и подъ шубата, и подъ калпака, и въ ботушитѣ и той почна силно да трѣпери. Той се само сърдѣше и ту се стискаше, ту се увиваше и си мислѣше: „Азъ нѣма да мърдамъ, дано не изтина“. — Ала не излѣзе тѣй! Азъ това и чакахъ. Като го пипнахъ, едва живъ въ града го закарахъ. А ти какво направи съ твоя селянинъ?

— Ехъ, братко мой, Червени-носъ! Лошо се ти съ менъ шегувашъ! Не иска съ врѣме да ме научишъ! Мислѣхъ азъ, че селянинътъ ще замръзне, а пъкъ то какво излѣзе? Той ми ребрата строши.

— Че какъ тѣй?

— Ето какъ. Той отиваше да сѣче дърва. Азъ се спуснахъ къмъ него, сборихме се и изпърво почти му надвихъ. Но той не се уплаши, почна да ме мѣмри и хока. Азъ страшно се расърдихъ: почнахъ по силно да го шипя. Но не бѣше за дълго. Пристигна той на мѣстото, слѣзе отъ шейната и взе брадвата. Азъ си рекохъ: „Ей сега ще го съсипя!“ Заврѣхъ се подъ кожата му, а той почна на маха съ брадвата, така силно, че трѣски хвърчаха наоколо му. Почна даже потъ да тече отъ челото му. Гледамъ лошо! Не се се-ди подъ кожата му. Мисля си какво да правя. А